Р Е Ш Е Н И Е
№ 3399

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 7 състав,** в публично заседание на 28.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7607** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на И. Л. К. от [населено място], [улица] срещу Агенция за социално подпомагане за заплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 5 029,59 лв.за периода 21.12.2010г. -21.06.2011г., дължимо от ответника поради отмяна на Заповед № ЧР-2-99/21.12.2010г. на Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която му е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ , ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В хода на делото процесуалния представител на ищеца адв. Оцетова поддържа иска и подробни аргументи в подкрепа на предявената претенция. Сочи се наличието на законоустановените предпоставки по смисъла на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за възникване на правото на обезщетение - отмяната на заповедите за прекратяване на служебното правоотношение от съда, както и период от време, в който ищеца не е заемал държавна служба.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. оспорва иска по основание и размер.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага същата да бъде уважена.

Съдът, след като прецени допустимостта и основателността на разглежданата искова молба, намира за установено следното от фактическа страна:

Исковата молба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е допустима.
Разгледана по същество, същата се явява основателна.
От събраните по делото доказателства, конкретно от заверено копие на служебна книжка № 1201 от 22.12.2003г., е видно, че на 02.07.2003г.. ищеца е бил назначен на държавна служба в АСП- С. на длъжност „Директор“.
Със Заповед № ЧР-2-99/21.12.2010г. на Изпълнителния директор на АСП на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ , в качеството му на заемащ длъжността „Директор„ на ДСП- С. , об. С..
С решение № 12358 от 08.10.2012г. по адм. д. № 12701/2011 г. по описа на Върховния административен съд,V отделение, е било потвърдено Решение № 3403 от 08.07.2011г. по адм. Дело № 221/2011г. по описа на АССГ, I отделение, 12 състав, с което пък е била отменена цитираната уволнителна заповед. Решението на касационна инстанция е влязло в сила на датата на постановяването му- 08.10.2012г. ,като видно от приложената по делото Заповед № ЧР-1 2174/24.10.2012г. на Директора на Агенция за социално подпомагане ищецът е възстановен на работа, считано от 24.10.2012г. на длъжността „директор” в Дирекция „Социално подпомагане“ – С. с основно месечно възнаграждение в размер на 862 лв.
В резултат на прекратяването на процесното служебно правоотношение, ищеца е останал без работа в периода от 21.12.2010г. до 11.01.2011г. /датата на която е започнал работа по трудово правоотношение в [фирма] и от 24.01.2011г. /датата на която е напуснал [фирма]/ до от 24.10.2012г. – датата, на която е бил възстановен на работа в АСП.
Въз основа на служебна бележка, издадена от [фирма] съдът приема, че в периода 11.01.2011г. до 24.01.2011г. т.е. за тринадесет дни И. Л. К. е получил брутно възнаграждение в размер на 143, 41 лв. , което изчислено за един месец е по-малко от възнаграждението му в Агенция за социално подпомагане , поради което за този период е налице хипотезата на чл.104, ал.1, предл.2-ро от ЗДСл и на К. следва да бъде присъдено обезщетение, представляващо разликата в заплатите .
Видно от приложената по делото заповед № ЧР-1 2174/24.10.2012г., с която ищеца е възстановен на работа и е определено месечното му възнаграждение в размер на 862 лв., на последния дължимо обезщетение по чл.104,ал.1 ЗДСл след приспадане на сумата от 143, 41 лв. е в размер на 5 028, 59 лв.
При така установените фактически обстоятелства, съдът приема следното от правна страна:
Безспорно е по делото,че ищецът до дисциплинарното му уволнение е изпълнявал длъжността „Директор” в Д“СП“ – С.. Със заповед № 8569/18.11.2009г. на Директора на Агенция „Митници”, отменена с Решение № 3403 от 08.07.2011г. по адм. Дело № 221/2011г. по описа на АССГ, I отделение, 12 състав, му е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. От събраните по делото доказателства се установява, че за периода от 21.12.2010г. до 11.01.2011г. /датата на която е започнал работа по трудово правоотношение в [фирма] и от 24.01.2011г. /датата на която е напуснал [фирма]/ до от 24.10.2012г. – датата, на която е бил възстановен на работа в АСП, ищецът е останала без работа.
Вредите и загубите на държавния служител при незаконното прекратяване на служебното правоотношение се изразяват в липсата на брутната заплата. Затова, обезщетението се дължи за времето, през което той не е бил на служба, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение, при което правното

основание за дължимото се обезщетение се съдържа в чл. 104, ал. 1 ЗДСл.
Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването. Възникналото право на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 е във връзка с материалноправната разпоредба на чл. 104, ал.1 от ЗДСл.
Когато заповедта бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца, а когато е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, има право на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на явяването му да заеме службата.
От приложената по делото Заповед № ЧР-1 2174/24.10.2012г. на Директора на Агенция за социално подпомагане, с която ищеца е възстановен на работа, се установява, че брутната месечна заплата на последния към момента на възстановяването му на работа е 862 лв. Следва да се отбележи обаче, че ищецът е започнал работа по трудово правоотношение на 11.01.2011г. в [фирма], където е работил до 24.01.2011г., като видно от приложената по делото служебна бележка, полученото от него възнаграждение е по малко от определеното му със Заповед № ЧР-1 2174/24.10.2012г. , поради което има право на разликата между заплатата и възнаграждението. На тази база следва да се изчисли, че за 6-месечен период от датата на уволнението му, след като се приспадне възнаграждението , получено в [фирма] обезщетението възлиза на 5 028, 59 лв.
По отношение претенцията за дължима законна лихва съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който предвижда при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, настоящият състав намира, че същата следва да бъде уважена и на ищеца да бъде присъдена лихва за забава върху главницата в размер на 5 028, 59 лв. за периода от 31.07.2013г./датата на завеждане на иска/ до окончателното изплащане на сумата.
От изложеното до тук следва обоснования извод, че така предявения иск по чл.104, ал.1 ЗДСл следва да бъде уважен за размера от 5 028, 59 лв.,ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, като за разликата в размер от 1 (един) лев следва да се отхвърли.
С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 500 лв., съгласно приложения договор за правна защита и съдействие и приложения списък.
По изложените съображения, Административен съд София –град,I отделение,7-ми състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на И. Л. К. от [населено място], [улица] сумата от 5 028, 59 лева (пет хиляди и двадесет и осем лева и петдесет и девет стотинка), представляваща неизплатения размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода от 21.12.2010г.

-21.06.2011г., като отхвърля иска в останалата му част.
ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на И. Л. К. от [населено място], [улица] сумата от 500 лв. (петстотин лева) разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: